

Mlado Jutro

Štev. 1.

Nedelja 2. januarja

1938.

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Pri Indijancih je še danes navada, da otvori praznovanje novega leta čarovnik s kačjim plesom

Kornstalk je sovražnik vsakega praznoverja. Toda zdaj je zgrožen, ko vidi, kaj počenja čarovnjak. Pri vseh svojih letih se požene Kornstalk v dol-

gih skokih proti njemu, da bi ga prisilil k tlom...

Prepozno. Dane Bun navzlic strašnemu stanju v taborišču ni izgubil pri-sebnosti. Zdaj je vzel usodo bitke v svojo pest. Z močno četo je bil zapustil fronto in obšel Indijance. Dane Bun vidi indijanskega čarovnika. Dane Bun vé, kakšen je čarovnikov pomen. Dane Bun naperi puško, mirno meri in sproži... Strel... Indijanski čarovnik zarjuje, zatuli, omahne, ob-leži.

Indijanci zavreščijo. Sem od reke Ohaja prasketajo strelji, dobro pomerjeni strelji. Rdeči bojovníki padajo, na levo stran se ne morejo nikamor skriti. Čarovnikova smrt jih je prevzela z grozo. Nesreča hoče, da poveljuje na levem krilu Modri jopič, ki je lahkomi-seln, vročekrven in praznoveren. Zdajci je ves zmeden. Sam se požene v brezupen beg, njegovi bojovníki pa še bolj brezglavo za njim. Puške bojovníkov Danijela Buna lahko kosi-jo po mili volji. Tudi središče indijan-ske fronte že popušča. Beli general takoj spozna položaj. Zapove svojim četam, naj izpadejo iz taborišča. Toda povelje je skoro odveč. Kajti vsi beli bojovníki so že sami uvideli, kam se je nagnila usoda bitke. Zdaj ali niko-li! Že dirjajo iz taborišča.

Indijanci bežijo. Ob tem pa divjajo Tekumseh, Katahekasa in Logan. Kornstalk je s svojim bojnim batom pobil dva Indijanca. Nič ne poma-ga...

Indijanci se umikajo, se umikajo, se umikajo. Krogel strelcev Danijela Bu-na neusmiljeno izbirajo svoje žrtve. To so sami izbrani ostrostrelci, vsak strel je dobro pomerjen, vsaka krogla je smrtonosna. Dane Bun je s svojimi daleč globlje v zaledju rdečih, ka-kor si to morejo misliti.

Kornstalk pridirja k Tekumsehu. Ta potegne s seboj Kiškalo in še nekatere druge. Logan, Katahekasa in še nekaj drugih zvestih ljudi — tudi ti beže pred vsemi Indijanci — ali res beže? Dirjajo čez jaso, dalje, dalje, vedno dalje, za njimi hrumi in poje njava bitka. Naenkrat pa se indijanski vodje spet obrnejo, polovijo prve begune, jih nahrujejo in jim grozijo. Kornstalkov levji glas spet grmi. Že ima znova vsak vodja po dvajset, trideset bojnikov zbranih okoli sebe. Bojni klic odjekne. Indijanci spet prodirajo, vse begune potegnejo s seboj. Bitka se pričenja v tretje, v četrto.

Suho odmevajo strelji, spet žvižga jo pšice skozi zrak. Marsikateri beli graničar, ki je že zmagovito hitel za Indijanci, se zgredi in zdihne. Kdor ga je pogodil, ga takoj skalpira.

Že se je približal mrak. Oktober je, prvi oktober 1774. Polagoma pojema streljanje in tudi ni več čuti bodrilnega vzklíkaja: Vu-vup, vu-vup! Kaj je prav za prav bilo ta dan pridobitno? Kar so Indijanci čez dan pridobili, so v pol ure spet zapravili. Groza jim še spreletava mozeg čarovnik je padel. Indijanski bog je srdit. Storil bo, da se ne prikaže mesec.

Kornstalk preži na nekem štoru. Odejo si je vrgel čez glavo. Kornstalk pozna svoje ljudi... vse je zapravljeno.

Beli so se umaknili v taborišče. Straže boječe strmijo v noč, ker so prepričani, da se bo zdaj spet pričelo grozotno vzklíkaje: vu-vup, vu-vup... Vsi so prepričani, da še pride do odločilne bitke, do poslednje bitke. General Lewis premišlja v svojem štoru, ali ne bi bilo bolje, da se umakne z vso svojo vojsko. Vodja Šavanov pa se medtem bori z babjevnostjo in z ubogo nevednostjo svojih bojnikov — in izgubi bitko. Venomer prihajajo k njemu odposlanci posameznih čet in plemen, ki zahtevajo odhod Kornstalka, da je treba le še enkrat naskočiti sovražnika in ga pregaziti. Seveda, za tak odločilni napad pa potrebuje brezobzirno pogumnih, smrt prezirajočih junakov. Žal, takih nima več. Odkar je padel čarovnik, so njegovi vojščaki kakor trenetajoči otroci. Modri jonič najbolj sili k umiku. Logan se drži prezirljivo ob strani. Sam Katahekasa je neodločen.

Črna kača in Tekumseh sta besna. »Pač hočemo sami k napadu, če jim

Tekumseh le migne s prstom. Kornstalk jih mora zadržati s strogim poveljem. Da, Kornstalk se vda. Povsod vidijo Indijanci krvave strahove v sebi, prepričani so, da čujejo šepetanje duhov v lahnem nočnem vetru. Krvočni vojščaki, ki bi jim drugod zaman iskali enakih, trepečejo zdaj v nepojmljivi bojazni. Vsi so prepričani, da so v oblasti krvavih duhov. Takoj bi pobegnili k čolnom, če se ne bi bali največje sramote. A da bi napadli? Za nobeno ceno. Kornstalk torej pusti, ker vidi da mora odjenjati. Spet drsijo čolni neslišne čez reko. Indijanska vojska se umika v temni noči proti drugemu bregu. Toda na drugem bregu ne izstopijo, marveč veslajo nizdol po reki, proti gozdovom svojih rodni tal. Vse ranjence in večino mrtvih vzamejo s seboj. Tiho drsijo čolni nizdol po reki. Vso noč vesla indijanska »mornarica«. Šele globoko spodaj, ko so že popolnoma na samem, se oglasijo v noč mrtvaški spevi.

Drugo jutro stoji beli general presenečen pred globoko tišino gozda. Čaka, čaka... Še vedno je preverjen, da bo zdajci zadonel bojni klic. Prisluhne, kje se bodo oglasile tihe stopinje vohunov, kje se bo oglasil šelest suhih vejic... In čaka zaman. Šele proti poldnevu, ko so se popolnoma dvignile in razpršile jesenske meglice, razpošlje patrolje na vse strani. In patrolje se dolgo ne vrnejo. Ali so Indijanci pripravili novo zasedo?

Ne. Resnica postane očitna, patrolje se vračajo z veselim sporočilom: Indijancev ni več na bokišču, ponoči so odrinili s čolni po reki.

Tretjina vojske generala Levisa je mrtva ali ranjena. Vsega skupaj je imel petnajst sto mož. Mrtvi so skoro vsi častniki, snoloh pa je večina moštva vsaj nekoliko poškodovana. Kakorkoli, general Lewis je zmagal in bo v zgodovini veljal vedno za zmagovalca ob veliki reki Kanavhi, medtem ko je bil pravi zmagovalec Dane Bun, ki je ustrelil v čarovnika in zamajal Indijance, uboge sinove prirode, v njihovi praznovernosti. Izgube Indijancev niso bile tako hude, kakor pri belih, padlo je komaj polovico toliko mož.

To je torej bila gozdna bitka ob veliki Kanavhi. Kraj se danes imenuje po angleško »Point Pleasant« — ljubki kraj. In ta naziv si zavoljo svoje prirodne lepote resnično zasluži.

(Dalje)

Alfred Tennyson — G. Koritnik:

Novoletnica

Zadoni, zvon, glasno zapoj
pod temni, hladni svod neba:
umrlo leto bo nocoj,
zazvoni mu, ko gre s sveta.

Izzvoni staro laž od nas,
izzvoni jo čez sneg in led;
prizvoni nam resnice čas,
da z letom mine zlobe sled.

Izzvoni žalost, ki srcé
nam za umrlimi teži,
izzvoni pravde, ki besno
med rajo in mogočniki.

Izzvoni moro trdih dni,
oblike stare, bratski spor;
prizvoni višje nam skrbi,
potreb dostojnejših izbor.

Izzvoni bedo, bol in greh,
nevero duše, srca hlad,
izzvoni sušo po vrteh,
prizvoni lepšo nam pomlad.

Izzvoni kužni dih starin,
pohlep po zlatu tam in tu,
izzvoni dolgih borb spomin,
prizvoni tisoč let miru.

Prizvoni zdravja nam, duha,
ljubezni, dobrodelnosti,
izzvoni težki mrak s sveta,
prizvoni Krista za vse dni.

Lado Grbec — dijak:

Staro in novo leto

Bilo je daleč, daleč nekje. Iz širnih logov iz temnih gozdov se je dvigala visoka gora, dvigala se je, vzdigovala se je in njen neizmerni vrh je kipel, je izginjal gori nad oblaki, v brez-krajnem, v brezkončnem nebu.

Cudna je bila ta gora! Vse dni je bila pokrita z belim snegom, vse dni se je zrcalila v pravljicnem čaru. Sonce je zahajalo za njo, tonilo je in ni bilo dneva, ne večera, da ni zažarela, da ni vzkipela in zableščala v njegovem veličastnem, ognjenem sevu kakor mogočen neprecenljiv demant...

Toda tisti večer, tisto noč, ko je postal belil biserni snežec širne poljane, mračne gozdove, tisto noč je ostala ta gora pusta, mrtva. Mrko je ždela nad tihimi pokrajinami in gledala in štela temačne oblake, ki so hiteli, ki so se podili krog nje kakor sestradani, krvi željni jastrebi. Gledala je, da, štela je in trepetala in tresla se je, da je odmevalo po dolinah, po vsej pokrajini kakor hrumeč val — —

Kajti !

Glej, glej, no njenih kipečih, nenre-hodnih stenah je mlezala, je sonihala grda, odurna starka. V siví, oglodani plašč je bila zavita suha žena in iz oči, iz strašnih žarečih oči so ji sršali,

so ji švigali grozeči in svareči pogle-di. Z dolgo koščeno roko se je oprije-mala zasneženih, ošljenih skal in momljala in godrnjala.

Tedaj se je starka ustavila, si od-dahnila. Z mrkim pogledom je preme-rila oddaljeni vrh, zamahnila s košče-no roko in vrgla pogled na zatemljeno pokrajino. Drgetaje je dvignila nad njo razkrečene prste in zakričala in za-

tulila z hreščečim, zateglim, do mozga pretresujočim glasom:

»Ljudje, vi ljudje, zemljani, čujte, glejte, konec moje dolge, mučne poti se bliža, bliža...!«

In žena se je obrnila in spet nadaljevala svojo pot...

★

Že je grabila, že se je oprijemala starka za vrh, ko so ji noge nenadoma omahnile, odpovedale — zgrudila se je, padla je. Stokajoč je vrgla žena suho glavo pod ramena in zasikala in zapiskala skozi redke zobe:

»Moram, moram...!«

In glej, žena se je z zadnjimi človeškimi močmi oprijela poslednje, poslednje skale in potegnila svoje uničeno, izmučeno telo za seboj, na vrh gore, na cilj!

In tedaj...!

Kakor da se je odprl pekel, kakor da je izbruhnil ognjenik, je zabobnelo, zatulilo, zabliskalo se je krog nje, po vsej gori. Žive, neugasljive, grmeče strele so sikale nad vsem vrhom, zasikale in švigile in ves prostor, vsa gora je bila namah kakor v ognju.

In ta žena, tista čudna starka, ki je poprej omagovala, padala, je stala sedaj sredi teh strel, sredi grmečega pekla in gledala in mirno zrla na pokrajino, na svet.

Čujte, in tisti hip, tisti trenutek je zabrnelo po zraku, zabrnelo kakor glas zvona, cerkvene ure. Da, zabrnelo, zvonilo je: bilo je polnoč...

In starka, ki je stala sredi strel, sredi gluščega bobnenja, je poslušala,

poslušala ta doneči glas. Toda, komaj je odbilo, ko je zabrnelo zadnjič, dvanaajstič, je starka obupno dvignila k nebu roke, zaklicala:

»Konec, konec tvoj, Staro leto, smrt tvoja...!«

Tedaj je počilo, zatulilo kot piš, kot da se skale lomijo, krušijo, kot da se plaz trga, zasvetilo se je in starka je padla, omahnila in izginila...

★

Tema, tihota in mir — —

Skozi mirno in jasno ozračje so zadonele trobente, je zapel rahel glas mehkih mandolin. Za vrhom čudežne gore je vstala mlada zarja, se razpršila in odbila ob mehki, biserni snežec, da je zalesketal ves vrh v prelepih mavričnih barvah.

In iz neba, iz mirne in tihe modrine, je priplavala tisti hip prekrasna mlada deklica. Zlati, svileni kodrčki so se ji razpletali preko mehkega lica, rahla, baletna obleka se ji je opletala in valovila ob vitkih nožicah. Vsa je bila posuta z zlatom, z bisernimi zaplestnicami, vsa je bila obžarjena od prelestne, žareče, mile svetlobe.

Rahlo, skoraj neslišno, je deklica zaplesala na vrhu gore, se še enkrat obrnila in počasi, počasi izginila...

In zaprla se je za njo čudežna gora, zasneženi vrh, zazrle so se mogočne

skale, zazrla nizka grmičevja, drevesa in doline, zazrle, zagledale so se v občudovanju in zašepetale:

»In spet in spet je prišlo Novo leto...!«

Los in polenovka

(Eskimska pravljica)

Los ali severni jelen se je nekoč sprehajal po obrežju Severnega Lednega morja in se veselil svežega zraka in morske soli, ki jo imajo te živali tako rade. Ko se je ustavil na ozkem rtiču, ki je kakor jezik štrlel v morje, ga je nenadoma ogovorila neka riba, ki ji pravimo treska ali polenovka: »No, prijatelj los, dober dan, kaj pa premišljuješ.« In los ji je prijazno odzdravil in rekel, da pravkar misli, kako bi se rad prepričal, kateri od njiju je hitrejši, da bi svet enkrat za vselej vedel, komu gre prvenstvo v hitrosti, losu ali treski.

Treska je malo pomislila in rekla: »Danes imam zelo mnogo dela, dragi los, a če hočeš priti jutri semkaj, se bova poskusila, kateri je hitrejši, jaz v vodi ali ti na suhem. Upam pa, da te bom jaz prekosila.«

»Bomo videli.« je odvrnil los in odšel po obali domov.

Ko je los izginil v daljavi, je treska urno razposlala poročilo vsem svojim sestram ob obali, da se bosta jutri z losom kosala v hitrosti in da naj na losovo vprašanje: »Riba, si tu?« pritrđijo.

Drugo jutro ob sončnem vzhodu je los prišel na dogovorjeno mesto in vprašal: »Riba, si tu?«

»Sem,« je odvrnila treska, »čakam te.«

Los jo je ubral po obrežju naprej, a polenovka se je po ribje smejala sama pri sebi in ostala tam, kjer je bila.

Ko je los kako miljo pretekkel, je spet vprašal: »Riba, si tu?«

Pa se je, kakor so se ribe prejšnji dan dogovorile, hitro oglasila druga riba in rekla: »Sem, los, a daleč naprej bi bila že odplavala, če ne bi čakala na te.«

Los se je podvizal in tekel še hitreje kakor prej. Čez nekaj časa je spet vprašal: »Riba, si tu?« In spet mu je druga riba odgovorila: »Sem, prijatelj, a mnogo dalje bi že bila, če mi ne bi bilo treba tebe čakati.«

Los je seveda mislil, da mu odgovarja vedno ena in ista riba, zato jo je ubral kakor veter, dokler mu je dihanje dopuščalo. Potem pa se je ustavil in vprašal spet: »Riba, si tu?« In spet mu je druga riba odgovorila: »O, seve-

da sem tu, ampak ti si prepočasen rame.«

Kmalu nato se je los utrujen zgrudil na tla in ni mogel več teči. Polenovka pa je kajpada dobila zmago v hitrosti.

Príredil G. Koritnik

Stana Vinšek

Sonja sanja

Da sem Hrvatica
bi hrvatski znala
in v vezeni noši
bi se postavljala.

Da sem Dalmatinka
pela bi kot ptička,
jahala čez brda
sivega oslička.

Da sem Črnogorka
s skalami bi rasla,
na samotnih jasah
svoje kože pasla.

Da živim ob morju
Abesinka mlada,
bila bi rjava
Kakor čokolada!

Da sem jaz zamorka
leve bi krotila,
črna kakor parkelj
mamico splašila!

V Indiji prelepi
če bi se rodila,
belega bi slona
za seboj vodila.

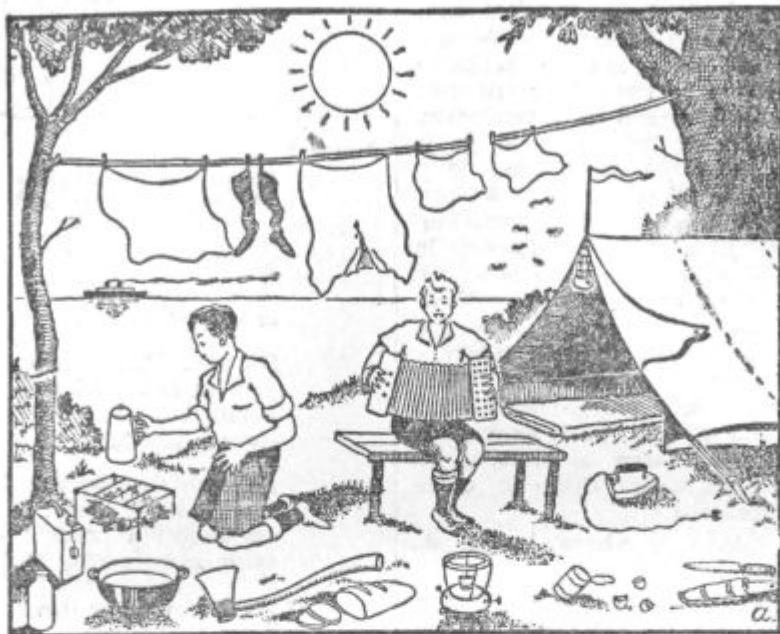
Zdela kot Japonka
v dalji bi neznani
v halji kot metuljček —
a z očmi postrani!

Kot Američanka
v Hollywood bi zbežala,
da igralka slavna
tamkaj bi postala.

A ker vse to nisem
naj bi žalovala?
O, še naša mucka
bi se mi smejala!

Saj pojo mi ptički,
grčki, gozd in polje,
da povsod lepo je —
a doma najbolj!

Koliko napak najdete na sliki?

Risarji so časih prav površni in raztreseni. Te njihove lastnosti lahko takoj ugotovimo na naši sliki. Risarskih napak tu kar mrgoli. Manjka pa tudi ne takih napak, za katere sta odgovorna dečka sama. Pa pogledjmo koliko pogoškov lahko najdemo.

Pošteno rečeno, slika sestoji skoro iz samih napak. Začnimo kar pri šotoru. Tu manjka kar glavni drog s pripadajočo vrvjo. Klin je tako neumno zabiti v zemljo, da če bi vrvico le malo nategnili, bi takoj padel. Tudi svetilka je napačno pritrjena. Tako kakor visi zdaj, pomeni lahko veliko nevarnost za šotor. Preblizu stropa je obešena. Čisto lahko zaneti požar. Mokro perilo sta dečka obesila med dve drevesi, v katere sta zabila žeblje. Tega bi ne smela napraviti. Žeblji ranijo drevesa. Vrvico bi lahko zavezala okrog veje. Risar se je pri tem delu tako zmedel, da je pozabil obesiti srajco z dvema ščipalkama. Narisal je samo eno. Na desni strani med dvema robcema je pa še celo pozabil združiti vrvico. Dečko, ki se vrti okrog ognja, je tako smešen, da bi se lahko kazal za denar. Na levi roki ima namreč šest prstov. Pa ne samo njegova roka temveč tudi njegova posoda za kuhanje kave je smešna. Brez rivička je. In ko naliva kavo v skode-

lice jo razlije več po tleh kakor pa jo ujame v posodice. Sploh mora biti ta fantič precej neumen. Ogenj je zanetil prav tik drevesa in grmičevja. Kaj takega se vendar ne sme napraviti! Zakuriti smemo samo na takem prostoru, kjer ni ne trave, ne dreves ne grmov. Zemlja mora biti čisto gola. Tudi pločevinasta posoda z gorilnim špiritom stoji prav tik ognja. In še odprta je! Če bi se špirit vnel bi v trenutku zajel ogenj vse taborišče. In kaj neki nameravata dečka z električnim likalnikom? Da-li sta zagrešila to neumnost dečka ali se je risar sam tako daleč spozabil, ne bomo raziskovali. Saj stoji tudi steklenica z mlekom na najmočnejšem solncu in kruh leži nezavrt na goli zemlji. To je pa že kar ogabno. Tudi prazne škatle od konzerv in jajčne lupine sta paglavca kar zraven na tla vrgla. Poleg šotora leži tudi odprt nož. Prelahkomišljena sta, da bi ga vteknila v nožnico, ki leži zraven. Kakšna nesreča bi se lahko zgodila, če bi se eden izmed dečkov spotaknil in padel na nož. Na tej sliki nam torej ne manjka ne slikarjevih napak ne neumnosti in nepremišljenosti, ki sta jih napravila dečka. Vendar je napravil risar še nekaj neumnosti, ki jih ne smemo spregledati. Oglejmo si samo sence. Napravljene so

kar tako tja v en dan. In dečko, ali sedi udobno na trinožni klopici? Pri njem je vse mogoče. Prav nič si ne stori iz tega, če ima na vsaki nogi drugačno nogavico in tudi harmonika mu najboljše igra, če jo ima obrnjeno narobe. Morda mu ta trinožna klopca še posebno ugaja. Devetnajst napak, ki smo jih našli na tej mali skici nam popolnoma zadostujejo!

Korjolco voziti

ni težko. To igro pozna menda prav vsak fantič, da le hlače nosi. Tak način karijolge, kakor ga kaže naša podoba, je nekoliko težji, saj je treba položiti »ročaje« »vozila« na vozačeve ramena.

Karijolge lahko vozite pri vsaki telovadni uri, na izletu, pri kopanju, na paši ... vsepovsod. Vaja je zelo koristna, ker vam jača ročne mišice in hrbtenico, ter širi prsni koš.

Poskusite jo voziti tudi nazaj!

Manica:

Milo za drago

Kobaležev Miha je učitelju običajno bolj slabo odgovarjal. Toda izven šole mu je tekel jeziček kakor namazan. Ej, da ste ga videli in slišali! Nihče izmed tovarišev ni bil varen pred njegovimi norčijami in neslanimi domislicami. V svoji predrznosti se je lotil celo starejših. Toda zato je pri neki priliki prejel temeljito plačilo.

Nekoč, ko se vrača Miha v družbi svojih součencev iz šole, jim pride nasproti kmetski posestnik Balant, še mlad in močan človek. Dočim drugi dečki moža spoštljivo pozdravijo, skoči Miha predenj in pokaže:

»Jej, Balantov oče, pogledjte, kar tri luknje imate na svojih hlačah!«

Balant, misleč, da se je morda kje po nesreči nataknil in raztrgal, hiti z bežnim pogledom od pasu do stopal, a na hlačah ne najde nikake poškodbe. Med tem pa se že zakrohoče Miha:

»Ha, ha, ha!« In vendar nič ne lažem. Le dobro pogledjte, oče! Vaše hlače imajo res tri luknje in sicer eno veliko zgoraj ob pasu, dve manjši pa spodaj na koncu hlačnic. Saj brez teh treh lukenj hlače niti obleči ne morete, ha, ha!«

Balanta užali smešenje nezrelega fantiča. Vendar se obvlada in odvrne prijazno:

»Ti si pa tič, Miha! Hvala za pouk, ki ga bom tudi jaz skušal pri priliki uporabiti. Naj ti v zameno stavim uganke, katere prav gotovo še nisi slišal. Čuj! Kaj lahko pripeljemo brez konja in voza?«

»Kaj pa?« vprašuje zvedavo Miha in stopi bližje.

»Tole,« pravi Balant in pripelje Mihi tako krepko zausnico, da se fantiček — kakor je dolg in širok zvrne v obcestni jarek.

Ta svojevrstna lekcija je delovala na Miho tako izdatno, da je poslej vsaj odrasle ljudi puščal v miru.

Daniilo Gorinšek:

Sejavec

Zrna v sveže brazde trosi,

z vsakim zrnem vroče prosi.

Bog ne daj, da zemlja suha

ne rodila bi nam kruha,

Bog ne daj, da ploha lije,

črni kruh že v zemlji zgine!

Zrna v sveže brazde trosi,

z vsakim zrnem vroče prosi!

Bog ne daj, da hčerka mlada

že kot dete kruha strada,

da mi sin, ko pride zima

nič pod zob jemati nima!

Zrna v sveže brazde trosi

z vsakim zrnem vroče prosi...

Do neba vzkipe glasovi

— Oče brazde blagoslovi,

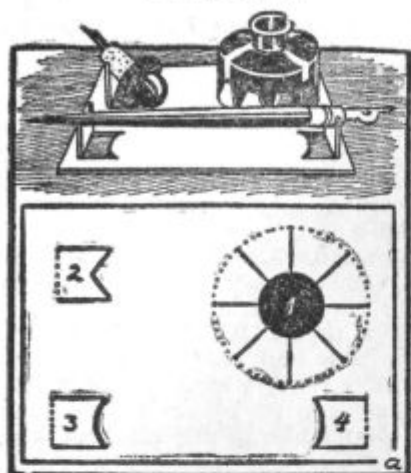
da sejavcu vse plodijo

zrno v klas mu spremenijo

da bo kruha za vse leto,

in srca skrbni oteto...

Najbolj preprost črnilnik

Napravimo ga iz navadne lepenke poljubne debelosti. Izgotovimo ga lahko tako hitro, kakor bi ga stresli iz rokava.

V lepenko vrišemo obseg pisalnika. Lahko je kvadraten, pravokoten ali pa tudi okrogel. Na naši sliki ga označuje črta a) in je štirioglat.

Najprej izrežemo držaj za črnilnik. Ta je lahko stara stekleničica od črnila ali tuša. Stekleničice so običajno okroglega dna. Obod stekleničke vrišemo v lepenko, na naši sliki kaže ta naris pikčasti krog. Iz srede kroga izrežemo majhen krog (na sliki je to naznačeni črni krog). Po debelih črtah zarežemo v lepenko zarez, ki jih nato zavijemo navzgor. Privihani robovi bodo malo ograjica, da nam stoji črnilnik trdno zavarovan v pisalniku. (Slika 1.)

Ako imamo stekleničico s štirioglatim dnom, bomo načrtali na dno pisalnika četverokotnik; v tem primeru bomo tudi izrezali iz sredine majhen kvadrata.

Slika 2. nam prikazuje kozico, kamor bomo naslonili zamašek. Po debeli črti bomo nekajkrat potegnili z ostrim nožem. Pikčasta črta pa nam kaže, kako naj kozico zavihnemo, da bo stala pokonci in služila namenu.

Na obeh kozicah, kakor nam jih prikazujeta skici pod 3. in 4. pa bo počival peresnik. Izdelamo jih tako, kakor prejšnjo kozico. Z nožem potegnemo zarez po debelih črtah, ki jih na apikčastih črtah le zavihnemo.

Primerjamo, da preden začnete z na-

zanjem na lepenko, tenko načrtamo s svinčnikom vse potrebne skice.

Na zgornjem delu slike imamo povsem zgotovljen pisalnik. Preprost je in si ga boste izdelali lahko doma ali pa pri ročnih delih v šoli. Vsakemu bo prišel prav za domačo uporabo. Zlasti je priporočljiva taka priprava za tiste, ki delajo naloge ali risbe s tušem. Dostikrat se zgodí, da se nam tuš prevrne in potem zamažemo sliko, pa tudi mizo. Kdor si bo izdelal pisalnik, kakor smo ga pravkar priporočili, bo rešen črnih madežev.

Kadar bo vaš pisalnik preveč umazan, si ne delajte dosti skrbi. Napravite si novega!

Kvadrati

vzklik
začudenja
pijača starih
Slovanov
kos lesa
predel
ob vodi
južno drevo
kokoš
s piščeti
vodna žival

V vsaki besedi so vse črke prejšnje besede, v nespremenjenem ali spremenjenem vrstnem redu, in črka več.

Rešitev božične izpopolnjevalke

P	J	O
O	E	S
L	Z	T
M	I	R
R	C	O
A	E	S
K	K	T

**Kdo bi rad imel
ves letnik 1936
„Mladega Jutra“**

v obliki knjige za majhen denar?
Pišite na upravo »Jutra«, Knaflijeva ul. 5.